

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2519200512
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2519200512.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Katarína Slováčková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanému: L. X., narodený X.X.XXXX, bytom V. XXX/XX, L., zastúpený advokátom: JUDr. Peter Vachan, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 1.534,01 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 21Csp/19/2019-251 zo dňa 2.2.2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému sa n e p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 21Csp/19/2019-165 zo dňa 26.11.2019 výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 400,37 eur zastavil, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47,82 %.

2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 26CoCsp/30/2020-226 zo dňa 9.11.2020 v dôsledku podania odvolania žalobcom rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 21Csp/19/2019-165 zo dňa 26.11.2019 vo výrokoch II., III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov - o neexistencii splatnej pohľadávky žalobcu voči žalovanému (§ 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), čo malo v konečnom dôsledku za následok v odvolaní napadnutých výrokoch rozsudku jeho nesprávne rozhodnutie. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 21Csp/19/2019-165 zo dňa 26.11.2019 vo výrokoch II., III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c) a § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku) s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude ustáliť, kedy a koľko žalovaný uhradil žalobcovi titulom splácania úveru poskytnutého mu na základe úverovej zmluvy č. 245636 z 21.9.2015 po zosplatnení úveru žalobcom a následne posúdiť dôvodnosť všetkých uplatnených nárokov žalobcu, a to tak z hľadiska zmluvy, ako aj z hľadiska zákona a opätovne o nich rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 21Csp/19/2019-251 zo dňa 2.2.2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v rozsahu 47,82 %.

4. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 39, § 53 ods. 9, § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. g), h), i), § 9 ods. 2 písm. g), k), § 11 ods. 1 písm. d), b), § 19 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

5. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobca uzavrel dňa 21.9.2015 so žalovaným úverovú zmluvu č. 245636, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.000 eur, pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti 11,50% ročne, výške splátky a splatnosti 29,99 eur mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosťou prvej splátky 20.10.2015, splatnosťou úrokov a poplatkov mesačne, ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci, počtom splátok 108, konečnou splatnosťou úveru 20.9.2024, RPMN 13,23%, priemernou RPMN 15,44%, celkovou čiastkou spojenou s úverom 3.298,92 eur, poplatkom za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 0,73 eur mesačne. Výzvou zo dňa 20.12.2018 žalobca oznámil žalovanému, že splácanie pohľadávky je v omeškaní vo výške 45,84 eur a vyzval ho na uhradenie dlžnej sumy do 25.12.2018. Výzvou zo dňa 22.2.2019 oznámil žalobca žalovanému že rozhodol o predčasnej splatnosti úveru ku dňu 22.2.2019 a vyzval ho na úhradu celého dlhu vo výške 1.656,60 eur bezodkladne. Žalovaný uhradil žalobcovi od 20.10.2015 do 9.11.2018 celkovo sumu 1.136,64 eur, od 22.3.2019 do 18.8.2020 celkovo sumu 977,56 eur a od 22.3.2019 do 20.11.2020 sumu 1.054,78 eur.

6. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že zmluva o úvere neobsahuje správne uvedenú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože táto je uvedená vo výške 3.298,92 eur, pričom pri prepočte výška splátky (30,72 eur = 29,99 eur + 0,73 eur poistného) krát počet splátok (108) a pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru 60 eur je výsledná suma 3.377,76 eur. V prípade nesprávne uvedenej celkovej čiastky k zaplaceniu nie je možné považovať tento údaj za údaj v zmluve o úvere uvedený, a nie je preto splnená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súčasne je nesprávne uvedená aj hodnota RPMN, kde poskytovateľ úveru uviedol hodnotu 13,23 %, pričom však za použitia vzorca uvedeného v zákone a dosadenia hodnôt podľa zmluvy vychádza hodnota 13,96 %, t. j. bola uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca opomenul do RPMN započítať náklady spojené s poistením, pričom na uvedené bol podľa § 2 písm. g), resp. § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, povinný. Ak žalobca platby na poistenie nezapočítal, tak postupoval nesprávne a teda v zmluve následne dospel k nesprávnej RPMN, a to RPMN nižšej. Nakoľko v zmluve neboli splnené základné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, považoval súd prvej inštancie úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný bol po predčasnom zosplatnení úveru žalobcom povinný vrátiť žalobcovi len výšku poskytnutej istiny 1.960 eur, pričom poskytnutú sumu bezpoplatkového a bezúročného úveru v plnej výške uhradil, teda dlh žalovaného voči žalobcovi zanikol splnením, preto bola žaloba žalobcu v celom rozsahu bezdôvodná a súd prvej inštancie ju z uvedeného dôvodu zamietol. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal existenciu poistnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poistné, a preto žalobu v tejto časti taktiež zamietol. Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný uhradil žalobcovi o 231,42 eur viac, ako bola suma čerpaného úveru (1.960 eur), pričom táto žalovaným zaplatená suma 231,42 eur pokrýva aj celý žalobcom uplatnený úrok z omeškania z istiny 1.534,01 eur, a preto aj v tejto časti považoval súd prvej inštancie žalobu za nedôvodnú.

7. Žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie 400,37 eur, t. j. 26,09%, nakoľko konanie boli v tejto časti zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom na základe úhrad žalovaným po podaní žaloby v predmetnej výšky a neúspešný, čo do zamietnutej časti 1.133,64 eur, t. j. 73,91. Potom čistý úspech žalovaného predstavuje 47,82 %, ktorý čistý úspech žalovaného súd prvej inštancie zistil tak, že od úspechu žalovaného 73,91% odčítal jeho neúspech 26,09 %. Preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacieho konania v rozsahu 47,82 %.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že sa mu javí ako neprimerané, aby bol postihnutý sankciou vyhlásenia spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez

poplatkov. Súd prvej inštancie sa absolútne nezaoberal tým, že poplatok za poskytnutie úveru mohol byť klientovi vrátený s poukazom na bod 2.5. zmluvy, žalovaný počas celého konania opomenul uviesť, že poplatok za poskytnutie úveru mu bol v plnej výške vrátený dňa 22.3.2017. Žalovanému bola daná do voľnej dispozície na inkasný účet suma v celkovej výške 2.000 eur, keďže žalobcovi bol dňa 22.3.2017 vrátený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 60 eur. Výklad, ktorý zaujal súd prvej inštancie, je prísne formalistický a ignoruje reálny obsah občianskoprávných vzťahov. Zjednodušene možno konštatovať, že pokiaľ sú na úhradu poplatku použité peňažné prostriedky z poskytnutého spotrebiteľského úveru, podľa súdu musí byť celková výška úveru vždy znížená o sumu tohto poplatku. Nie je však ničím výnimočným, že spotrebiteľ nedisponuje inými peňažnými prostriedkami a peniaze, ktoré inkasoval z banky, by "tak či tak" použil na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru, aby sa vyhol eventuálnemu omeškaniu a následkom predpokladaným v zmluve o úvere. Žalobca má za to, že zákonodarca jednoznačne uviedol, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov len v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje určitú náležitosť stanovenú zákonom. V tomto prípade však zmluva daný údaj obsahuje. Keďže neobstojí predmetná predmetná nesprávnej poskytnutej sumy žalovanému, neobstojí ani námietka ohľadom nesprávnosti výpočtu RPMN, kvôli tomu, že žalobca vychádzal pri výpočte RPMN zo zlej sumy, ktorá bola poskytnutá žalovanému; hodnota RPMN bola vypočítaná správne a v súlade so zákonom. Žalobca poukazuje na to, že celková čiastka, ktorá je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to 3.298,92 eur, je uvedená správne. Celková čiastka 3.298,92 eur je vyrátaná ako súčin výšky splátky a počtu splátok ($29,99 \times 108 = 3.238,92$ eur) + poplatok za poskytnutie úveru (60 eur) = 3.298,92 eur. Žalobca do celkovej čiastky nezarátava poplatok za poistenie schopnosti splácať úver, nakoľko poistenie je dobrovoľné a je len na žiadateľovi, či k nemu pristúpi. V konaní nevystali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Poistné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa v úverovej zmluve, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie nevyjadril.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

11. Predmetom konania je po čiastočnom zastavení nárok na zaplatenie istiny v sume 1.133,64 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne správne posúdil.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

13. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu

vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

14. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku.

15. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Súd prvej inštancie zamietol žalobu dôvodiac, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, pričom v takomto prípade sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

19. Uzavretú zmluvu o úvere odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie a nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

20. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané zo zmluvy o úvere, ktorú podrobil kontrole, že v zmluve o úvere nie je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov

platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ročná percentuálna miera nákladov je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozhodnutia za náležité a na zdôraznenie ich správnosti predkladá ďalšiu argumentáciu.

21. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

22. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

23. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

25. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere nie je uvedená správna celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V čl. 1.2. Základných podmienok Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 000000000245636 - Pôžička zo dňa 21.9.2018 (ďalej aj „zmluva o úvere“) je uvedený poplatok za poskytnutie úveru v sume 60 eur. V odvolaní žalobca dôvodil tým, že neexistuje zákonné ustanovenie, v rozpore s ktorým by bol nezákonný postup žalobcu, pokiaľ časť peňažných prostriedkov v sume 60 eur použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Odvolací súd nespochybňuje právny nárok žalobcu na poplatok za poskytnutie úveru, avšak pokiaľ z úveru v sume 2.000 eur bol hneď odpočítaný poplatok v sume 60 eur, reálne bol žalovanému poskytnutý úver iba v sume 1.940 eur. Žalobca si už na úvod zmluvného vzťahu zúčtoval z poskytnutého úveru sumu 60 eur, v dôsledku čoho ukrátil žalovaného ako spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Aj keď žalobca tvrdí, že zmluva o úvere v čl. 2.5. stanovuje predpoklady, za ktorých tento poplatok bude žalovanému vrátený, samotné zmluvné dojednanie však ráta s vrátením poplatku za poskytnutie

úveru iba za splnenia vopred dohodnutých podmienok. Za týchto okolností potom nie je možné tvrdiť o nároku žalovaného na vrátenie daného poplatku v prípade nespĺnenia stanovených podmienok a reálne úver (jeho výška) nezodpovedá dohodnutej výške. Preto záver súdu prvej inštancie o absencii tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol správny a potom je dôvodné zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. Žalobca si kompenzoval poplatok za poskytnutie úveru v sume 60 eur už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru, ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora Európskej únie v rozsudku zo dňa 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová c/a FINWAY a.s. (ďalej aj „rozsudok vo veci C-377/14“), ktorý poskytol výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“). Súdny dvor Európskej únie v uvedenom rozsudku vo výroku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Obdobný záver plynie aj z vnútroštátnej judikatúry, s ktorou sa odvolací súd stotožňuje. Z tejto je zrejmé, že poplatok za poskytnutie pôžičky má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), nemožno ho považovať za istinu úveru a svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (rozsudky Najvyššieho súdu SR z 29.5.2013, sp. zn. 6Sžo/39/2012 a 6Sžo/21/2013). Obdobný právny záver bol vyslovený napr. aj v rozsudkoch Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp8/78/2020 z 13.7.2021, sp. zn. 23CoCsp/50/2020 z 3.5.2021, sp. zn. 26CoCsp/102/2020 z 30.6.2021, v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/12/2020 z 14.5.2020, v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/199/2019 z 15.10.2019.

27. Odvolacia námietka, že poplatok za poskytnutie úveru bol žalovanému vrátený dňa 22.3.2017, je bez právneho významu. Súdny dvor Európskej únie vo vyššie citovanom rozsudku vo veci C-377/14 jasne konštatoval, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Skutočnosť, že poplatok za poskytnutie úveru na základe splnenia podmienok určených žalobcom bol spotrebiteľovi vrátený po roku a pol, je v rozpore s požiadavkou smernice, ako aj bodom I prílohy I tejto smernice o správnom uvedení celkovej výšky úveru.

28. Ak žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul poplatok za poskytnutie úveru, ide o postup v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje.

29. Ďalej žalobca nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere je uvedená nesprávna výška ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa, keď súd prvej inštancie konštatoval, že do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov žalobca opomenul započítať náklady spojené s poistením.

30. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

31. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa

spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

32. Žalobca tiež sám uviedol, že do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov nezahrnul poplatok za poistenie. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je pojem vyskytujúci sa v úverových zmluvách (v ekonomickom slova zmysle) a podľa názoru odvolacieho súdu je pre spotrebiteľov najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru. Zmyslom údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov obsiahnutom v zmluve o spotrebiteľskom úvere je totiž poskytnúť spotrebiteľovi pravdivú informáciu (v číselnom vyjadrení) o skutočnej výške nákladov súvisiacich so spotrebiteľským úverom. Ročná percentuálna miera nákladov by teda mala odzrkadľovať skutočnú cenu spotrebiteľského úveru ako číslo vyjadrené v percentách na ročnej báze, ktorá umožní spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku. Ročná percentuálna miera nákladov je dôležitou informáciou i z hľadiska výhodnosti spotrebiteľského úveru, pretože pre spotrebiteľa sa najvýhodnejší môže javiť ten spotrebiteľský úver (pri porovnateľných parametroch úveru), ktorý má najnižšiu hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov. Z uvedenej definície teda vyplýva, že pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov by mali byť zohľadnené i poplatky za poistenie s prihliadnutím na vyššie uvedené. Výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov tak v zmysle uvedeného ustanovenia § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ovplyvňuje aj výška poskytnutého úveru, či poplatky / náklady za služby spojené s úverom, ktoré neboli spotrebiteľom vymienené. Ak žalobca nezahrnul pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov do celkovej výšky úveru aj poplatok za poistenie, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky úveru. Nesprávne uvedená ročná percentuálna miera v neprospech spotrebiteľa je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

33. Odvolací súd je toho názoru, že princíp ochrany spotrebiteľa vyžaduje transparentnosť zmluvných dojednaní, ktoré sú spotrebiteľovi dodávateľom predkladané k podpisu. Z nich musí byť zrejmé, aké bude finálne finančné zaťaženie príjemcu úveru, lebo len takto informovaný spotrebiteľ môže urobiť spoľahlivú komparáciu na trhu dostupných a ponúkaných úverov bez toho, aby neskôr zistil, že vychádzal zo zámerne skreslených informácií. Problém ochrany spotrebiteľa nespočíva v zákaze obchodných podmienok, ale v možnosti sa s nimi riadne oboznámiť v ich zreteľnom označení, formulácii a možnosti ich po zrelej úvahe akceptovať alebo odmietnuť.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný spotrebiteľský úver vzhľadom na nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa, neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

35. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (pozri napr. uznesenie

Najvyššieho súdu SR z 23.11.2010 sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 8.6.2006 sp. zn. I. ÚS 188/06).

36. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové, ani právne vady napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

37. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

38. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (vrátane rovnako správneho výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý inak odvolaním ani spochybnený nebol a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti).

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

40. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).